

Adevărul prezent și riscurile acceptării lui

4 decembrie 2004

Gili Cârstea

Cineva comenta recent subiectul nostru preferat despre neprihănirea lui Hristos „în legătură cu legea.” El atrăgea atenția că onoarea numelui lui Dumnezeu, îndreptățirea caracterului Său „fără alt argument decât afirmația plină, ‘Dumnezeu nu ucide,’ pe care nimeni nu o poate susține clar cu Biblia, ci doar cu silogisme bazate pe bunul simț,” face ca „Biblia să iasă ușor terfelită.”

Deoarece noi credem că „ultimele raze ale luminii harului, ultima solie de har care trebuie să fie vestită lumii, este o descoperire a caracterului dragostei Sale” (Parabole, pag. 283), iar această viziune este sprijinită ferm pe Apocalipsa 18, ne este ușor să înțelegem că subiectul despre caracterul lui Dumnezeu este adevăr prezent pentru generația noastră. Acest lucru ne face să privim în urmă și să vedem cum a fost primit adevărul în generațiile trecute și care au fost reacțiile poporului lui Dumnezeu în asemenea situații. Cazul cel mai potrivit, mai revelator și bogat în detalii, consemnări și comentarii ulterioare, este atunci când cerul a ridicat din mijlocul nostru un sol cu o impecabilă acreditare divină. Misiunea Lui specială a fost să ne vorbească „deslușit despre Tatăl.” El era împlinirea a mii de ani de ritualuri, ceremonii și învățături intuitive, al căror scop era să ne învețe intenția lui Dumnezeu de a locui în „fiecare ființă creată.” El era Templul.

Conceptele teologice pe care le aducea Isus erau revoluționare. Despre ucenici ni se spune că, din punctul de vedere al cărturarilor, „aduceau învățături noi și ciudate la aproape toate subiectele teologice.” Pentru savanții lui Israel, învățăturile lui Isus făceau ca Biblia vremii lor să iasă nu „ușor terfelită,” ci extrem de terfelită. El anula definitiv întreaga economie iudaică, al cărei centru era mielul ispășitor, și care era declarată în Scripturi a fi „o lege veșnică” pentru Israel. Cum era posibil să treacă prin mintea cuiva desființarea sistemului de jertfe din jurul sanctuarului, care era stâlpul și temelia credinței adevărate? O asemenea propunere nebunească ducea la exasperare pe demnitarii din Sinedriu, pentru care păstrarea purității doctrinei era misiunea de căpătâi.

Ucenicii, oameni fără educație teologică, au preluat învățătura Lui, iar cel ce a dat strălucire adevărului prezent pentru acea generație a fost Pavel. El a înțeles mai bine decât toți profunzimile de neimaginat ale tainei evlaviei, exemplificată trupește în persoana lui Isus din Nazaret. Pentru el, un om nou însemna unirea

dintre cele două naturi, umană și divină, prin locuirea Duhului Sfânt în inima omenească, după standardele noului legământ. Demonstrația lui din Epistole, dar mai ales cea către Evrei, este magnifică. De ce nu reușesc nici azi savanții lui Israel să vadă strălucita demonstrație din scrierile lui Pavel că Hristos a pus punct sistemului ceremonial? De ce continuă ei, ca și contemporanii lui Pavel, să-l considere „o ciumă” pentru binele bisericii? Pentru ei, argumentația lui Pavel terfelește foarte serios Scriptura. Și nu numai pentru ei. Chiar ucenicii, tovarășii lui de slujbă, aveau senzația că Pavel cam bate câmpii, deși o spuneau cu destulă precauție. Și pentru ei existau în Scriptură anumite tabuuri pe care Pavel le spulbera cu o nonșalanță care le dădea fiori reci. Cred că vă aduceți aminte incidentul cu tăierea împrejur, când Pavel le recomanda să se opereze, dacă tot aleargă după sfințenie pe calea vechiului legământ.

Nu mai este cazul să amintesc alte momente când adevărul prezent a făcut, pentru anumite generații, ca Scriptura să pară foarte terfelită. Și totuși, noi privim astăzi în urmă și aplaudăm pe oamenii care au fost destul de umili spre a aprecia prețioasele raze de lumină venite din cer, în ciuda doctrinelor fundamentale ale vremii lor.

Dacă vrem să fim generația care va onora adevărul astfel ca marea controversă să se poată încheia, atunci trebuie să fim pregătiți de surprize uluitoare în privința adevărului despre Dumnezeu. A.T. Jones ne-a avertizat că vor veni lucruri și mai surprinzătoare decât la Minneapolis, iar Ellen G. White confirmă că urmează să primim mult mai multă lumină, dacă noi suntem generația care va întâmpina pe Hristos. Pentru foarte mulți dintre noi, aceste descoperiri ale vemii sfârșitului vor părea o îndepărtare de la Scriptură, o renunțare la vechile hotare, o ușoară terfelire a adevărului sacru.
